

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2011, sp. zn./Ident.: 2009/1244/LOJ/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2012, č. j. 3 A 195/2011 - 146,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2012, č. j. 3 A 195/2011 - 146, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2011, sp. zn./Ident.: 2009/1244/LOJ/FTV (dále jen „napadené rozhodnutí“), dospěla žalovaná k závěru, že žalobkyně porušila ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění ke dni spáchání protiprávního jednání (dále jen „zákon o vysílání“), tím, že zařadila dne 6. 9. 2009 v 21:13:01 hodin do vysílání na programu Prima televize obchodní sdělení Herbamedicus, produkt Koňská mast (sponzor upoutávky, mutace 3), které dle žalované obsahovalo reklamní prvky a jež nebylo odděleno od ostatních částí programu a jako reklama nebylo ve vysílání rozeznatelné. Za toto protiprávní jednání žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 50000 Kč a uložila ji povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou.

[2] Žalovaná ve věci rozhodovala opakovaně, neboť její předcházející rozhodnutí ze dne 16. 2. 2010, sp. zn. 2009/1244/LOJ/FTV, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2011, č. j. 8 A 144/2010 – 65.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou ze dne 14. 9. 2011, v níž poukazovala na to, že žalovaná nesprávným vedením správního řízení zasáhla do jejích procesních práv, neboť žalobkyni nesdělila, proti čemu se má bránit, a protože nesdělila žalobkyni koncept toho, jak hodlá ve věci rozhodnout. Žalovaná se rovněž nezabývala úvahami o neoddělenosti údajné reklamy, jak jí uložil správní soud v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí; nadto jí tuto skutečnost nevysvětlila ani v průběhu správního řízení, tudíž se žalobkyně nemohla dostatečně hájit. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s tvrzeními žalované o údajné neoddělenosti reklamy, která nebyla v řízení prokazována. Podle názoru žalobkyně se proběhnuvší řízení rovněž nezabývalo otázkou rozeznatelnosti údajné reklamy. Žalobkyně dále tvrdila, že neexistuje předchozí upozornění ve smyslu ustanovení § 59 zákona o vysílání, jež má věcnou a časovou souvislost s posuzovaným případem; nadto žalovaná nereagovala na dotaz žalobkyně, v čem spatřuje tyto souvislosti. Žalovaná dále žalobkyni nesdělila, co vezme jako podklad k vyhodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše pokuty. Na odvysílané obchodní sdělení se měla dle žalobkyně použít právní úprava týkající se vysílání sponzorovaných rozhlasových nebo televizních programů a pořadů. Platí-li dle žalobkyně, že lze v průběhu pořadu nepřímou nabídkou k nákupu produktu bez jakéhokoli oddělení, tím spíše lze nepřímou pobízet k nakupování produktu prostřednictvím oznámení o sponzorování. Žalovaná se proto měla zabývat otázkou, zdali předmětný sponzorský vzkaz představoval přímou či nepřímou pobídku k nákupu. Žalobkyně dovozovala, že česká úprava nevyužila možnosti větší míry přisnosti, než která vyplývá z komunitární úpravy, tudíž zákon o vysílání má být vykládán eurokonformně. Pokud obchodní vztah mezi ní a osobou, která poskytla finanční podporu, odpovídá definici sponzorování, nelze podle žalobkyně použít ustanovení regulující reklamu. I kdyby byly dle žalobkyně překročeny limity dopadající na sponzorování, nemůže se v takovém případě automaticky jednat o reklamu. Žalobkyně v tomto směru navrhovala položení předběžné otázky Soudnímu dvoru. Žalobkyně dovozovala, že žalované nesejde na tom, co je ve sponzorském vzkazu vysíláno, ale že jí postačí, pokud je oddělen. Žalovaná neposoudila, zda odvysílané sdělení má charakter reklamy z hlediska zákonných znaků podle zákona o vysílání. Žalovaná neřešila otázku úplaty nebo obdobné protihodnoty, cíle propagovat dodání zboží za úplatu, základního účelu sdělení. Zákon o vysílání žalobkyně vykládá v souladu s komunitární úpravou tak, že reklama má být odlišitelná, resp. odlišená; divák by proto neměl zaměnit redakční obsah s reklamou. Žalobkyně přitom zastávala názor, že pro odlišitelnost postačuje, pokud je divák informován až v průběhu samotného vysílání obchodního sdělení titulkem „sponzor pořadu“. Žalobkyně poukazovala na to, že vytýkané obchodní sdělení bylo vysíláno mezi dalšími programovými upoutávkami, které jsou reklamou, přičemž jejich odděleností se žalovaná nezabývala. Divákovi se oznámení o sponzorování muselo jevit jako sponzorování. Žalovaná neřešila otázku snadné rozeznatelnosti obchodního sdělení od ostatních částí programu. Žalovaná měla dle žalobkyně správně postupovat tak, že s ní měla formou dialogu řešit spornou hranici dovoleného a nedovoleného jednání namísto ukládání pokut. Žalobkyně odkazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž v případě sponzorských vzkazů se upozornění musí týkat téhož sponzorského vzkazu. Předchozí upozornění navíc s posuzovaným případem nemá časovou a věcnou souvislost, neboť upozornění se týkalo umístění produktu a je 6 let staré. Upozornění z roku 2006 nadto žalobkyně považovala za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; s ohledem na změnu právní úpravy je pro daný případ nepoužitelné. Žalobkyně v nespolední řadě namítala, že žalovaná se nezabývala všemi kritérii pro uložení sankce, neboť nezkoumala míru zavinění, povahu vysílaného programu (obecné konstatování o zaměřenosti na co nejširší okruh a nejvyšší počet diváků je nedostatečné, neboť to lze dovodit u všech provozovatelů; specifickými poměry žalobkyně se žalovaná nezabývala), skutečné postavení žalobkyně na mediálním trhu, rozsah závadného vysílání.

[4] Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 5. 10. 2011, v němž nesouhlasila s tím, že by měla povinnost vytvářet „koncept rozhodnutí“, k němuž by se mohla žalobkyně

před vydáním vlastního rozhodnutí vyjádřit, neboť by nepřipustně předjímalo toto rozhodnutí. Žalobkyně měla možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, přičemž v souladu s předcházejícím zrušujícím rozsudkem městského soudu byl spis doplněn o další podklady, o čemž byla žalobkyně informována. Žalovaná poukazovala na praxi žalobkyně, která do správního spisu nahlíží pouze před podáním správní žaloby, v níž dovozuje porušení svých procesních práv; žalovaná se proto pozastavovala nad tím, proč svá procesní práva nehájí žalobkyně již v průběhu správního řízení a proč nenahlíží do správního spisu v jiných fázích řízení. Žalovaná se k výhradám žalobkyně dodatečně uplatněným vyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které pro stručnost odkazovala. Oddělitelností reklamy se žalovaná zabývala v průběhu celého správního řízení; předchozí rozhodnutí bylo zrušeno toliko z důvodu nedostatečného vysvětlení názoru na neoddělitelnost odvíšlaného obchodního sdělení. Žalovaná provedla důkaz, jímž shlédla předmětný spot, a to včetně jeho přesahů do navazujících částí vysílání žalobkyně. Žalovaná se přitom dovolávala odůvodnění předchozího rozhodnutí městského soudu, podle kterého se o neoddělenou reklamu jednalo. Žalované nebylo zřejmé, na základě čeho žalobkyně dospívá k závěru, že předmětné správní řízení nebylo vedeno o nerozeznatelnosti. Žalovaná zastávala stanovisko, že upozornění z roku 2006 má věcnou a časovou souvislost s projednávaným případem, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlila. Žalovaná v průběhu řízení v souladu se zákonem informovala žalobkyni, jaké podklady jsou součástí spisu; ze zákona však žalované nevyplývá povinnost informovat, z kterých konkrétních podkladů a jak bude vycházet. Ohledně údajné nesprávné kvalifikace odvíšlaného obchodního sdělení a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu ke skutkové podstatě správního deliktu žalovaná odkazuje na předcházející rozsudek městského soudu, který aproboval závěry žalované o protiprávnosti jednání žalobkyně. Žalovaná se zabývala všemi zákonnými kritérii při ukládání sankce; všechna kritéria ale nemusí mít vždy vliv na výši sankce, neboť vždy záleží na okolnostech případu a na úvaze žalované. Povaha vysílání programu týkající se daného programu nemá podle názoru žalované reflektovat specifické poměry provozovatele vysílání, neboť k jeho postavení je vztaženo jiné kritérium. Žalovaná nadto neučinila žádné úvahy ve směru nutnosti zvýšení sankce v případě plnoformátovosti programu. Kritérium postavení provozovatele se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči veřejnosti není koncipováno jako hodnocení podnikatelské úspěšnosti provozovatele, ale všímá si významnosti provozovatele na mediálním trhu z hlediska zájmů různých skupin diváků. Sankce nereflktují výši generovaného zisku. Svou úvahu posuzující postavení žalobkyně ve vztahu k ostatním provozovatelům považovala žalovaná za legitimní, přičemž zohlednila obecně dostupná data.

[5] Městský soud v Praze ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 2. 12. 2011, č. j. 3 A 195/2011 - 77, kterým napadené rozhodnutí zrušil. V odůvodnění uvedl, že neshledal návrhy na přerušování řízení (a položení předběžné otázky Soudnímu dvoru, resp. vyčkání na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) důvodnými, neboť tam navržené otázky se předmětného řízení netýkaly. Městský soud dále uvedl, že nesouhlasí s názorem uvedeným v předchozím rozsudku téhož soudu sp. zn. 8 A 144/2010 vztahující se k předmětnému obchodnímu sdělení ohledně neoddělenosti reklamy, neboť tento závěr nepovažoval městský soud za dostatečně odůvodněný. Za ústřední motiv předmětného spotu městský soud nepovažoval snahu přesvědčit diváka ke koupi konkrétního produktu zdůrazňováním jeho kvalit či srovnáváním s konkurencí, tudíž se nejednalo o reklamu, ale o sponzorský vzkaz. Městský soud dále vytknul žalované, že nepředložila relevantní předchozí upozornění mající věcnou a časovou souvislost. Žalovanou předložené upozornění se týkalo tzv. umístění produktu, nevztahovalo se proto na předmětnou věc vysílání reklamy, resp. sponzorského vzkazu. Soud se ale neztotožnil s námitkami žalobkyně ohledně porušení jejího práva na obhajobu, neboť žalovaná v průběhu řízení respektovala všechna procesní práva žalobkyně. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem městský soud nepovažoval za nutné se blížeji k otázkám dodržení kritérií pro uložení pokuty vyjadřovat.

[6] Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2011, č. j. 3 A 195/2011 – 77, podala žalovaná kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 6 As 1/2012 - 28, tak, že rozsudek městského soudu zrušil. Ve vztahu k rozdílným právním názorům mezi jednotlivými senáty městského soudu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě byl rozhodujícím senátu znám předcházející rozsudek jiného senátu, přičemž ten svůj jiný právní názor na věc dostatečným způsobem odůvodnil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předmětný spot byl reklamou, přičemž posouzení této otázky je nezávislé na charakteru právního vztahu mezi provozovatelem a objednatelem tohoto sdělení. Za stěžejní naopak považoval to, jak jej vnímá průměrný divák, který jej neplánovaně shlédne. Skutečnost, že sponzorem pořadu je výrobek, nezvýrazňuje reklamní charakter spotu. Rovněž použití obratu „Vaše“ samo o sobě nevyvolává dojem reklamy. Za významné Nejvyšší správní soud vyhodnotil použití obratů „*Koňská mast – úleva pro vaše klouby, svaly a páteř!*“; „*Koňská mast – produkt přírodní medicíny!*“, neboť zdůrazňuje léčivé účinky produktu a akcentuje kvality produktu dovolávající se přírodního původu. Přírodní charakter produktu zdůrazňuje rozvinutí kytic za dózami s mastí a užitím obratu ze začátku zvukové stopy – „*Bylinný balzám Koňská mast*“. Divák se proto dozvěděl, jak vypadá balení přípravku, že existuje více druhů a že přípravek přináší uživateli úlevu od bolesti pohybového aparátu, přičemž je zdůrazněno sdělení ohledně přírodního charakteru přípravku. Spot obsahoval přímou pobídku k nákupu propagovaného produktu. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil závěrům městského soudu ohledně nepoužitelnosti předchozího upozornění. Upozornění z roku 2006 názorně vysvětluje, jaké povinnosti žalobkyně porušila a jak k tomuto závěru žalovaná dospěla; tudíž dostojí náležitostem vymezeným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 - 101. Nejvyšší správní soud shledal podstatnou shodu mezi upozorněním a předmětným obchodním sdělením. Rovněž v případě upozornění nebyl výrobek přímo začleněn do konkrétního pořadu, stejně jako předmětný spot. Časová souvislost vyplývá Nejvyššímu správnímu soudu z toho, že upozornění se pro futuro vztahuje ke konkrétnímu provozovateli vysílání.

[7] Žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu reagovala podáním ze dne 11. 9. 2012, v němž nesouhlasila se závěry Nejvyššího správního soudu a trvala na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru. Žalobkyně dále rozvedla svou argumentaci ohledně nedostatečnosti předchozího upozornění a dovolávala se judikatury Nejvyššího správního soudu, která je podle jejího názoru pro ni příznivější. Na této argumentaci setrvala žalobkyně i během jednání soudu.

[8] Městský soud v Praze ve věci opakovaně rozhodl rozsudkem ze dne 21. 9. 2012, č. j. 3 A 195/2011 - 146, kterým žalobu zamítl. K nově uplatněné argumentaci žalobkyně městský soud uvedl, že nemůže přezkoumávat závěry Nejvyššího správního soudu, neboť je sám jeho závěry vázán. K návrhu žalobkyně na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru městský soud uvedl, že je opožděný, neboť jej měla uplatnit již v řízení před Nejvyšším správním soudem. U zbývajících nově uvedených argumentací žalobkyně městský soud konstatoval, že byla rovněž uplatněna opožděně. Ve zbytku městský soud odkázal na argumentaci Nejvyššího správního soudu uvedenou ve zrušujícím rozsudku.

II. Kasační stížnost

[9] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2012, č. j. 3 A 195/2011 - 146, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) blanketní kasační stížnost ze dne 1. 11. 2012.

[10] V podání ze dne 4. 1. 2013 stěžovatelka doplnila svou kasační stížnost tak, že rozsudek městského soudu napadá z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka tvrdí, že se městský soud nevypořádal se všemi včas uplatněnými žalobními body, neboť v odůvodnění rozsudku odkázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, jenž se zabýval obsahem odvysílaného obchodního sdělení a jeho posouzením jako reklamy a otázkou použitelnosti předchozího upozornění. Nad rámec výše uvedeného se městský soud odmítl zabývat nově vznesenými námitkami stěžovatelky. Bez odpovědi proto zůstala žalobní argumentace stěžovatelky týkající se vadného postupu žalované ve správním řízení, otázky přímé či nepřímé pobídky k nákupu, samotného posouzení odvysílaného spotu jako reklamy (možnost použití nápisu „sponzor pořadu“, naplnění znaků reklamy, oddělenost či neoddělenost spotu, rozeznatelnost nebo nerozeznatelnost reklamy), věcné souvislosti mezi upozorněním a předmětným spotem, posouzení kritérií při ukládání pokuty. Stěžovatelka trvá na to, že podle zákona o vysílání ve znění zákona č. 132/2010 Sb., který byl účinný v době vydání napadeného rozhodnutí, nebylo odvysílání předmětného spotu protiprávní; tuto žalobní argumentaci městský soud přitom nesprávně odmítl jako pozdě uplatněnou. Stěžovatelka se opakovaně dovolává toho, aby soud položil předběžné otázky Soudnímu dvoru, neboť nesouhlasí s praxí žalované, jež sponzorský vzkaz opakovaně nesprávně posuzuje jako neoddělenou či nerozeznatelnou reklamu. Stěžovatelka považuje názor obsažený v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu ohledně posouzení spotu jako reklamy za nesprávný, neboť podle jejího názoru v souladu s eurokonformním výkladem by byl závěr, že sponzorský vzkaz nemůže být nikdy reklamou, i když překročí jeho obsahové limity. Zhlédnutím spotu nelze zjistit, co bylo jeho základním účelem, neboť je dle stěžovatelky nutné zkoumat všechny další okolnosti, zejm. charakter smluvního vztahu provozovatele se sponzorem.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 19. 2. 2013, v němž uvedla, že přípustnost kasační stížnosti je omezena ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. K údajnému nevypořádání se s námitkami žalovaná konstatovala, že se městský soud k nim vyjádřil v předchozím rozhodnutí a částečně i v nyní napadeném rozsudku. Žalovaná posuzuje obchodní sdělení vždy dle jeho obsahu, a to v souladu s konstantní judikaturou správních soudů. Městský soud neměl podle žalované povinnost položit předběžné otázky Soudnímu dvoru, nadto se k této problematice městský soud obšírně vyjádřil. Žalovaná je přesvědčena, že vnitrostátní úprava je v souladu s komunitárním právem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[13] K argumentaci žalované ohledně nepřípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že judikatura týkající se ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vztahuje zásadně na případy, kdy kasační stížnost podává opětovně tentýž účastník řízení, tedy ten, jehož kasační stížnosti bylo ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vyhověno. I z tohoto důvodu judikatura užívá termín *opakovaná* kasační stížnost (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve vztahu k druhému účastníku řízení, tedy tomu, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal,

by bylo ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelné v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*“ (srov. již citované usnesení č. j. 1 As 79/2009 - 165). V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud posuzuje kasační stížnost stěžovatelky (žalobkyně) poprvé a stěžovatelka v ní sice brojí proti právnímu názoru Nejvyššího správního soudu promítnutému do navazujícího rozsudku městského soudu (což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost by tak bylo možno odmítnout), ale poukazuje rovněž na to, že se městský soud nevyporádal beze zbytku se žalobní argumentací. Odmítnutí kasační stížnosti stěžovatelky (žalobkyně v původním řízení) by bylo ryze formalistické a představovalo by porušení principu zákazu odeprání spravedlnosti (denegatio iustitiae), neboť žalobkyni by bylo zabráněno v přístupu ke kasační stížnosti vztahující se k jiným otázkám, než které byly řešeny v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu, jež byl nadto iniciován kasační stížností jiného účastníka řízení – žalovaného správního orgánu.

[14] Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[15] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

[16] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[17] K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej uvažil.

Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námítky a na zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[19] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné z toho důvodu, že by bylo nesrozumitelné. V případě napadeného rozhodnutí se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.

[20] Napadené rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu je ale nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se beze zbytku nevypořádal s celou žalobní argumentací stěžovatelky – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 111; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73.

[21] Jak stěžovatelka sama upozorňuje ve své kasační stížnosti, městský soud zcela pominul vypořádat se s žalobními body týkajícími se porušení procesních práv stěžovatelky v průběhu správního řízení před žalovanou (str. 3 – 6 žaloby), oddělitelností a rozeznatelností reklamy (str. 9, 12 žaloby), kritérií při ukládání sankce (str. 16 – 20 žaloby) a v tomto rozsahu je proto jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Předcházející rozsudek městského soudu ze dne 2. 12. 2011, č. j. 3 A 195/2011 - 77, se k některým otázkám vyjádřil, neboť na okraj uvedl, že se neztotožnil s námitkami ohledně porušení procesních práv stěžovatelky, protože obsah spisu pro takovýto závěr nesvědčí, a že bližší přezkum dodržení procesních pravidel pro uložení pokuty považoval v dané procesní situaci za nadbytečný. Napadaný rozsudek městského soudu však neobsahuje ani tyto kusé zmínky, které by rovněž nebyly podle názoru Nejvyššího správního soudu schopny vyvrátit žalobní argumentaci.

[22] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu a parafrázoval jeho obsah (což považuje Nejvyšší správní soud za možné), ale přehlédl, že předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu se týkal pouze toho, zda je možné odvysílané obchodní sdělení Herbamedicus, produkt Koňská mast, považovat za reklamu ve smyslu zákona o vysílání a zda je uplatnitelné předchozí upozornění z roku 2006. Ke zbývajícím žalobním argumentacím se Nejvyšší správní soud nevyjádřil, neboť posuzoval pouze námítky žalované uplatněné v kasační stížnosti.

[23] Městský soud proto sice mohl na předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu odkázat, a to zejm. s ohledem na ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s., ale měl vypořádat zbývajícím žalobním argumentacím, což však neučinil.

[24] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo nic jiného, než rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2012, č. j. 3 A 195/2011 – 146, s ohledem na výše uvedené zrušit a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

[25] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud z důvodu odstranění možných pochybností o rozsahu žalobních bodů, k nimž musí městský soud zaujmout stanovisko, konstatuje, že v předcházejícím rozsudku se Nejvyšší správní soud stručně vyjádřil k otázce, zda předmětný obchodní spot obsahuje přímou nabídkou ke koupi a v čem tuto nabídku spatřuje. Tím, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o reklamu, a nikoli o sponzorský vzkaz, jak dovozuje stěžovatelka, rovněž implicitně vyloučil, že by možnou aplikací zákona o vysílání ve znění zákona č. 132/2010 Sb. došlo ke změně v posouzení této otázky a z toho důvodu i k zániku trestnosti jednání stěžovatelky, jak tato v průběhu řízení opakovaně tvrdí. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že ačkoli došlo v důsledku novelizace provedenou zákonem č. 132/2010 Sb., k částečné změně terminologie používané zákonem o vysílání, lze bez jakýchkoli objektivních pochybností dovodit, že stěžovatelka má i podle této právní úpravy povinnost vysílat reklamu odděleně a rozeznatelně. Ostatně ani sama stěžovatelka v tomto směru v kasační stížnosti neuvádí, v čem by nová právní úprava měla být pro ni příznivější.

[26] V neposlední řadě Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že sama skutečnost, že stěžovatelka nesouhlasí s rozhodovací praxí žalované a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 6 As 1/2012 – 28, nepředstavuje důvod pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru. Pokud stěžovatelka nereflektuje úpravu obsaženou v zákoně o vysílání a zařazuje do programu obchodní sdělení, jež relevantní právní úprava a rozhodovací praxe žalované a správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 81/2005 - 79) konstantně vyhodnocuje jako reklamu, nelze takovéto jednání omluvit argumentací stěžovatelky, že se jedná o sponzorský vzkaz. Jestliže určité obchodní sdělení beze zbytku nesplňuje všechny náležitosti sponzorského vzkazu, nelze na něj aplikovat úpravu sponzorského vzkazu, neboť tím by docházelo k vyprázdnění úpravy regulující vysílání reklamy; dotčení provozovatelé rozhlasového a televizního vysílání by vždy mohli tvrdit, že určité obchodní sdělení pouze překročilo znaky jiného sdělení známého zákonu o vysílání, a je proto dovolené. Nadto nelze nevidět, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 - 101, je vnitrostátní úprava obsažená v zákoně o vysílání eurokonformní, Nejvyšší správní soud proto neshledává v dané věci důvod k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie.

[27] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.).

[28] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu